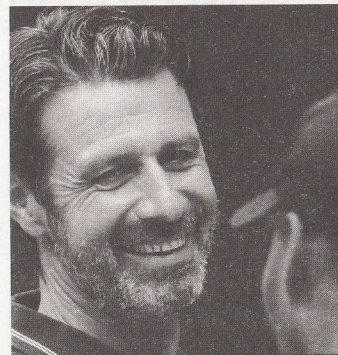


Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

COACH-ul



**PATRICK
MOURATOGLOU**

Traducere din franceză și note de
Valentin Protopopescu


**VICTORIA
BOOKS**

Titlul original al acestei cărți este:
Le Coach de Patrick Mouratoglou.

Copyright © Flammarion 2015

© Publica, 2017, pentru ediția în limba română. cărți

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodușă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOURATOGLU, PATRICK

Coach-ul / Patrick Mouratoglou ; trad.: Valentin Protopopescu. - București :

Publica, 2017

ISBN 978-606-722-239-5

I. Protopopescu, Valentin (trad.)

159.9

VICTORIA BOOKS este un imprint al EDITURII PUBLICA.

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Roxana Măciuca

CORECTORI: Paula Rotaru, Elena Bițu

DTP: Max Gruenwald

CUPRINS

Cuvânt înainte	11
Prefață	17
1. În pană de inspirație	27
2. Wimbledonul meu	33
3. O copilărie haotică	39
4. Ziua în care am devenit antrenor	73
5. Ce înseamnă să fii coach?	87
6. Primele mele colaborări	99
7. Marcos, fiul meu de suflet	109
8. În circuit	121
9. Aravane sau coachingul extrem	151
10. Serena, aventura noastră	177
11. Australian Open 2015	207

12. Observații cu privire la tenisul francez 213
13. Ce vreau să obțin? 217
14. Ei au vorbit despre mine 221

„Atunci când realizezi ceva important, să știi că se vor ridica împotriva ta toți cei care au vrut să facă și ei același lucru, toți cei care au vrut să facă exact contrariul și majoritatea covârșitoare a celor care nu și-au propus să realizeze vreodată ceva.”

Confucius

Este nevoie de ambiție și de neliniște pentru a porni în aventură;

de modestie pentru a te îndoi de tine înaintea oricărei noi colaborări, deoarece sinergia reclamă un spirit lipsit de prejudecăți;

de o doză zdravănă de aplomb pentru a te impune în fața celui alt în cadrul activității comune;

de iubire și de empatie ca să oferi o atenție trează și binevoitoare;

de un simț ascuțit al observației și al analizei pentru a determina cu precizie nevoile elevului tău, precum și de intuiție ca să anticipezi ceea ce el trăiește fără să o spună;

de pasiunea de a trăi intens evenimentele și de a-ți păstra credința, dar și de puterea de a te desprinde pentru a obține distanța necesară în toate împrejurările;

de voință pentru a realiza un plan de acțiune și de disciplină pentru a-l materializa, de perseverență și

de optimism pentru a ține drumul drept, chiar și în condiții extrem de potrivnice;
de rigoare pentru a planifica o strategie;
de creativitate ca să renunți la drumurile blocate;
de răbdare pentru a accepta lungimea drumului și de nerăbdare pentru a impune neîncetat sarcina de a progresa;

de simț al comunicării pentru a fi pe aceeași lungime de undă cu elevul tău și de diplomație pentru a-ți câștiga adeziunea din partea anturajului său;
de experiență ca să poți evita capcanele;
și de o imensă încredere în tine pentru a putea să transmiți tăria necesară îndeplinirii unui proiect de multe ori nebunesc...

Asta înseamnă să fii cu adevărat antrenor.

1

În pană de inspirație

„Cred în soare chiar și atunci când el nu strălucește.”

Graffiti al unei victime a Shoahului

De necrezut... De câteva luni mă simt obosit. Eu, care întotdeauna debordez de energie! Mă simt părăsit de inspirație, mai puțin alert, mai puțin creativ. Totul a început să mi se pară insurmontabil, mie, cel care mereu am devorat viața cu un entuziasm feroce.

Această oboseală durează de luni bune și sunt pe cale să pricep, în sfârșit, ce anume se întâmplă înlăuntrul meu, ce anume a dereglat mașinăria de funcționare, ce anume mi-a tăiat elanul.

Vin de departe, de foarte departe. În realitate, mă întorc de niciunde. Viața îmi era gata scrisă, dar eu nu aveam deloc chef să mă angajez pe un drum trasat dinainte. Așa că am activat un anumit motor. Un motor lăuntric, unul de o putere fenomenală.

Mi-am pus în cuvinte visurile și am hotărât să le dau viață. Visuri nebunești, inconștiente, pe care toți prietenii și apropiații le considerau irealizabile. Eram luat drept un visător, un excentric simpatic care plănuia să cucerească un Everest inaccesibil.

Două decenii mai târziu, iată-mă pe terasa academiei mele de tenis și realitatea mă izbește din plin. Mi-am realizat în întregime obiectivele propuse. Mai mult decât atât, am reușit să-mi depășesc toate speranțele.

Firește că viața nu se oprește acum și aici. Evident că-mi rămân mii de alte proiecte de concretizat. Dar să ne înțelegem bine, puștiul bolnav, măcinat de neîncredere în sine, care visa la tenis în fața televizorului, a devenit, iată, unul dintre actorii majori ai acestei lumi a sportului alb. Antrenor al uneia dintre cele mai mari jucătoare de tenis a tuturor timpurilor, una care, sub tutela mea, și-a recâștigat poziția de lideră mondială și a reușit cele mai frumoase sezoane din carieră, în ciuda celor 31 de ani pe care îi avea atunci. Fondator și conducător al uneia dintre cele mai mari academii de tenis din lume*. Consultant și comentator al Eurosport**, autor publicat, analist pentru zece reviste de tenis din lume, expert recunoscut pe plan internațional...

Am întemeiat o familie, am trei copii minunați.

* În 1996, la vârsta de 26 de ani, Patrick Mouratoglou, alături de antrenorul australian Bob Brett, a pus bazele la Montreuil (Seine-Saint-Dennis) unei prime academii, intitulată Team Entrainement Tennis Competition. După câțiva ani, se desprinde de Bob Brett și își înființează la Thiverval, Grignon, în Yvelines propria instituție, Mouratoglou Tennis Academy (n.t.).

** Canalul de televiziune Eurosport, până în 2015 o afacere franceză, a fost cumpărat integral de Discovery USA. Acest post TV transmite tradițional turneele de tenis de la Melbourne, Roland Garros și US Open, iar din 2016 și turneul de la Wimbledon. În cadrul său, Patrick Mouratoglou realizează excelenta rubrică de analiză și statistică *The Coach*, participă la emisiunea *Game, Set and Mats* și comentează partide pentru varianta franceză a acestui canal TV (n.t.).

Îmi fac bilanțul vieții și mă întreb: ce mă face să mai progrez astăzi? Cât de fericit aș fi dacă aș întrezări măcar un început de răspuns, dar simt că motorul vital îmi este gripat. Parcă aș fi mahmur. Până de curând, am funcționat ca un rulou compresor. Când hotăram ceva, când îmi doream ceva, nimic nu mi se putea împotrivi. Eram în ofensivă, spărgeam ușile închise, dacă nu reușeam, intram pe fereastră, iar atunci când dreptul îmi era îngădit, îmi făceam singur dreptate. Mi-am consacrat viața profesională ca să găsesc soluții pentru a obține tot ceea ce voiam pentru mine și pentru jucătorii mei.

Dar, în clipa în care scriu aceste rânduri, nu reușesc să descriu în cuvinte ce anume m-a ajutat să progrez. Recunoștința? Am gustat din ea dincolo de speranțele avute.

Întâlnirile? I-am putut aborda pe cei mai mulți dintre oamenii care m-au inspirat. Descopăr cu grație în fiecare zi că nicio ușă nu mi se închide în față. Banii? Câștig foarte bine, dar asta nu a fost niciodată ceva care să mă stimuleze.

Titlurile? Am câștigat împreună cu elevii mei mai multe decât aș fi visat vreodată. Sunt zeci de trofee, dintre care cinci turnee de Grand Slam și două medalii de aur olimpice*.

Și-atunci? Habar n-am, poate că nimic.

* Există un mic ecart între momentul în care Mouratoglou își deapănă povestea și clipa apariției cărții, interval în care lucrurile se schimbă, inclusiv în plan statistic și de palmares. Cele cinci titluri de Grand Slam la care se referă sunt cele câștigate de Serena Williams la Wimbledon și US Open în 2012, la Roland Garros și US Open în 2013, cel de la US Open din 2014, iar medaliile olimpice de aur sunt cele adjudecate de eleva lui la Londra în 2012, în proba de simplu și dublu (n.t.).

Tot ceea ce mi s-a părut inaccesibil am reușit să îndeplinesc cu prețul unei dăruiri totale, al unui volum de muncă colosal, al unei concentrări permanente.

Am visat, am planificat, am suferit, m-am luptat, am avut nopți albe, am făcut orice sacrificiu pentru a-mi atinge obiectivele. Astăzi, totul este posibil, am totul la îndemână. Știu însă foarte bine că această senzație este una înșelătoare. Mai sunt conștient că, dacă mă relaxez, aș putea pierde totul într-o clipă.

De asemenea, sunt perfect conștient de faptul că, scriind aceste rânduri, problemele mele existențiale pot părea superficiale și neimportante! Doar că trăiesc un episod depresiv și încerc să-mi conștientizez această stare.

Am nevoie de exaltare, de visuri nebunești care să mă smulgă din zona mea de confort. Năzuiesc neîncetat să mă confrunt cu mine însumi, să-mi ofer singur provocări, să-mi stârnesc frică. Iată ceea ce eu numesc motorul vieții. Atingându-mi toate obiectivele, am pierdut ceea ce îmi era cel mai prețios, ceea ce mă determina să merg înainte, ceea ce mă făcea să lupt.

Am dorit întotdeauna să tind către excelență, să duc o existență împlinită, să las în urma mea ceva. Viața este, într-adevăr, efemeră... Mi-aș fi dorit ca existența mea să fie compusă din momente excepționale. Am resimțit totul de parcă aș fi alergat într-o cursă contracronometru, pentru că sunt atâtea lucruri de făcut și atât de puțin timp la dispoziție. Am crezut mereu că aveam capacitatea să realizez tot ce-am visat și mai ales tot ceea ce urma să visez a doua zi. Ei bine, această frenezie care m-a hrănit întotdeauna s-a epuizat.

Atunci când editoarea mea mi-a sugerat să scriu o autobiografie, prima mea reacție a fost una de genul:

„Am 44 de ani, ce sens să aibă un asemenea proiect la vârsta mea? Poate mai stăm de vorbă despre asta când o să am 80 de ani”.

Ea mi-a explicat într-o manieră plină de precizie că singularitatea traiectoriei mele face ca povestea mea să fie impresionantă. Este vorba despre reușita unui om ieșit din comun, dar care a pornit în aventura vieții fără să aibă vreun atu.

În clipa în care scriu aceste rânduri, acum, în noiembrie 2013, când Serena, pe care o antrenez, tocmai ce-și încheie cel mai bun sezon din carieră, încep să realizez că ceea ce mă caracterizează este capacitatea de a rezolva orice tip de problemă, de a răzbi mereu.

Și-atunci îmi aduc aminte de unde vin și am senzația că reprezint un miracol.

Eu, copilul bolnăvicios.

Eu, puștiul care suferea din cauza eșecului școlar.

Eu, adolescentul atât de timid, că nu reușea să comunice deloc cu ceilalți.

Este evident că nimic nu mă îndrepta spre o asemenea carieră.

Oare cum a reușit puștiul plăpând și bolnăvicios să se transforme într-un lider pentru semenii lui, bărbați și femei?

Oare cum am izbutit să-mi depășesc timiditatea și complexe de inferioritate ca să mă transform într-un comunicator capabil să pătrund fără probleme în universul lăuntric al jucătorilor mei?

Oare cum am reușit să evadesc din spirala eșecului ca să devin „cel care îi face pe ceilalți să câștige”?

Oare cum am ajuns să modific datele unei aventuri care se anunța falimentară, făcând din ea un adevărat *succes-story*?

Viața depinde adeseori de unele decizii majore luate în momentele cruciale. La fel stau lucrurile și în cazul carierei unui jucător de tenis. Voința este un mușchi pe care e vital să-l solicităm, astfel încât el să nu ne trădeze când suntem pe punctul de a lua asemenea decizii.

În ceea ce mă privește, patru au fost deciziile majore care mi-au îngăduit să-mi transform radical traiectoria ca om, să mă reconstruiesc și să-mi adaptez comportamentul pentru a obține de la viață ceea ce-mi doream. Pornisem în viață ca un tip mediocru, dar m-am luptat din răspuțeri să-mi schimb destinul. Eram bolnav și m-am însănătoșit. Eram nehotărât și am învățat să-mi conduc viața cum voiam. Eram timorat, dar am știut cum să devin de-a dreptul temerar.

Totul este posibil. Nimic nu este bătut în cuie. Viața este o partidă de tenis. Intrăm în meci, ca și în viață, cu un potențial, cu un vis, cu temeri și incertitudini. Dând dovadă de ambiție, de curaj, de perseverență și de o doză considerabilă de inconștientă, putem să mutăm și munții din loc.

Iată aici, în aceste rânduri, viața, meciul și călătoria mea.

2

Wimbledonul meu

„Valorifică-ți șansa, protejează-ți fericirea și asumă-ți riscul.

Privindu-te, toți se vor obișnui cu asta.”

René Char

8 iulie 2012, Wimbledon, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii, Scoției și Irlandei de Nord

Serena o înfruntă pe Agnieszka Radwańska, numărul doi mondial, în finala de simplu a acestei competiții. Pentru ea, acest meci reprezintă prilejul de a se impune într-un turneu de Grand Slam, lucru pe care nu a mai reușit să-l facă de doi ani. Colaborăm abia de o lună. Serena are o miză mare. A riscat imens angajându-mă. E prima oară în cariera ei când apelează la un antrenor privat, ea, care a lucrat întotdeauna exclusiv cu tatăl său. Serena dorește să